Michiel
en de draak

Michiel
en de draak

Het verhaal van de Michaëlschool, De Bilt

Kees van der Zwaard

Met illustraties van
Doreth Berendse

Het is 29 september.
Het is vroeg in de morgen.
Op het plein van de Sint Michaëlschool staat een jongen.
Michiel.
Michiel draagt een oranje body-warmer.
De body-warmer is hem te groot.
Hij kijkt om zich heen.
Hij zoekt iets.
Of iemand.
Andere kinderen?
Nee, daar is het te vroeg voor.
De school gaat nog niet beginnen.
Een juf of een meester?
Nee, die ook niet.
Voor hen is het ook te vroeg.
De nacht is nog aan het verdwijnen.
De zon is aan het opkomen.
Het nieuwe licht valt door de bomen op het plein.
Oranje-rood.
De bladeren lijken te branden.
Michiel kijkt naar dat vuur.
Heel lang.
Zijn lippen bewegen.
Dan maakt hij zich groot, pakt een stok en steekt de stok recht vooruit.
Hij roept: kom maar op!

Wat moet Michiel daar?
Op 29 september.
Zo vroeg in de morgen.

Dat is een heel verhaal.
Dat verhaal begint een week eerder.
Op 22 september.
Dan is er nog niks aan de hand
Op 22 september speelt Michiel op het schoolplein.
Zoals altijd.
Tikkertje, verstoppertje, soms knikkeren, soms touwtje springen.
Maar altijd leuk.
Michiel gaat graag vroeg naar school.
Zodat ie veel tijd heeft om plezier te maken.

Baf!
Zijn beste vriend van de klas, Jo-

ris, loopt zomaar tegen hem op.
En voordat Michiel iets kan zeggen, snauwt Joris:
'Hé kleintje, kun je niet uitkijken.'
'Krijg nou wat', denkt Michiel.
Hij zegt: 'Ik dacht dat we vrienden waren.'
Joris schreeuwt: 'Je loopt in de weg. Wegwezen! Rotjoch! '
Michiel wordt ook boos en schreeuwt terug:
'Volgende week ben ik jarig en dan mag jij niet komen.
En als ik trakteer, geef ik jou niks.'
Joris haalt zijn schouders op: 'Ik wil geeneens vrienden met jou zijn.'

Michiel snapt er niks van.
Altijd beste vrienden.
En nu dit.
Hij heeft meteen geen zin meer om te spelen.
Boos en ook een beetje verdrietig, staat hij aan de rand van het plein.
Vlakbij de begraafplaats.
Als de bel gaat, stampt hij naar binnen en geeft een schop tegen de krokodil.

'Ga je lekker!'
Een grauwe, donkere stem.
'Ja, jij.'
Michiel kijkt verschrikt om zich heen.
Het lijkt alsof die diepe stem uit de krokodil komt.
'Je kunt mij niet zomaar schoppen.
Dat moet je goedmaken.'
Toch de krokodil?
Maar dat beest ligt doodstil.
'Jij moet voor mij drie rotstreken uithalen.
Binnen zeven dagen.'

Michiel hakkelt:
'Wie, … wie ben jij? De krokodil?'
'Nee, ik ben veel groter.
Ik ben de Draak, de Draak van het schoolplein.
Ik ben hier de baas.'
Michiel kijkt om zich heen:
'Ik zie je niet.'
'Nee, nog niet, wacht maar af.

Haal drie rotstreken uit.
Binnen zeven dagen.
Anders zul je me zien.
Met mijn vuurtong, mijn giftanden en mijn pantserkracht.
Kijk dan maar uit.
En praat met niemand over mij.
Dat is verboden!'

Vier dagen lang loopt Michiel stil en geschrokken rond op school.
Alleen.
Joris speelt niet meer met hem.
De juf zegt: 'Wat ben je stil.'
Michiel mompelt: 'Eh… dat is toch lekker rustig voor u.'
De meester vraagt: 'Waarom speel je niet?'
Michiel bromt: 'Spelen is kinderachtig.'

Ondertussen speurt hij rond op het schoolplein.
Hij zoekt naar een spoor van de draak.
Aan de ene kant hoopt hij dat hij geen spoor vindt.
Dat de draak niet bestaat.
Maar aan de andere kant wil hij weten wie of wat die draak is.
De baas van het schoolplein?

Daar begint het steeds meer op te lijken.
Michiel ziet geen draak, maar hij ziet wel steeds meer rotstreken.
Botsingen, zoals met Joris. Baf!
Baf!! Baf!!!
Laten struikelen.
'Jij mag niet meedoen!' 'Waarom niet?' 'Daarom niet!'
Ruzie met woorden.
Ruzie met slaan.
Ruzie zonder goedmaken.
Verdriet zonder troost.
Stiekeme groepjes in hoekjes.

Zou die draak…?
In het hoofd van Michiel wordt de draak steeds groter.
Boven het schoolplein ziet hij een donderbui hangen, een gifwolk.
Zou die draak dan toch de baas…?
En moeten de meester en de juffen dat niet weten?

Nee, niks zeggen. Dat is verboden.

Michiel voelt wel dat zijn juf steeds vaker naar hem kijkt.
Zou ze iets weten van de draak?
Ze kan hem vast ook niet zien, maar ze voelt wel dat er iets aan de hand is.

26 september
Nog drie dagen.
Dan is het 29 september.
Dan is Michiel jarig.
Maar hij heeft er geen zin in.
Want dan is het ook Drakendag.
De laatste kans voor zijn rotstreken.
Want als hij die niet uithaalt, komt de draak.
Met zijn vuurtong, giftanden en pantserkracht.

Michiel loopt steeds langzamer naar school.
Zijn voeten slepen over de stoep.
Door het grint voor de kerk.
Dan staat hij stil en kijkt omhoog.
Aan de muur van de kerk ziet Michiel het beeld van Sint Michaël.
Met een zwaard.
Daarmee vocht hij tegen een draak.
En onder aan zijn voeten ligt die draak.
In twee stukken.
Maar ja, dat beeld is van steen.
Die draak is van beton.
Niet echt. Mooi makkelijk.
Bovendien was Sint Michaël een engel.
Met vleugels en kracht van God.
Ja, dan win je wel.

Michiel loopt de school in.
Hij staat stil bij het beeld in de gang.
Gek, dat doet ie anders nooit.
Maar nu wel.
Hij kijkt naar Icarus.
Of is het nou een engel?
Hij kijkt goed.
Deze engel is van brons.
Hij staat stil, maar toch lijkt het alsof ie beweegt.
Alsof de engel elk moment kan wegvliegen.
Omdat het nodig is.
'Vlieg dan', fluistert Michiel, 'het ís nodig!'
'Wat zeg je?'
Michiel schrikt.
Naast hem staat Michelle, een meisje uit zijn klas, dat nooit veel zegt.
Maar nu vraagt ze iets: 'Wat is nodig?'
'O, niks', zegt Michiel en gaat gauw naar het lokaal.

Vandaag mag Michiel naar de bibliotheek.
Voor onderzoek.
'Onderzoek is de basis.'
Dat zegt de juf weleens.
O, en ze zegt nog wel meer.
'Je moet doen waar je goed in bent.'
En: 'Ieder mens heeft een talent.'

O ja, is dat zo?
Michiel kan zijn hoofd er niet bij houden.
Hij heeft zijn eigen onderzoek.
Naar de draak.
Maar daar is hij helemaal niet goed in.
En hij heeft er ook geen talent voor.

'Alsjeblieft!'
Michelle staat bij hem en geeft Michiel een boek.
En dan is ze weer weg.
Michiel bekijkt het boek.
"Heldenverhalen."
Er zit een briefje in.
Michiel slaat het boek open.
'Hoe de heilige Michaël de draak versloeg.'
Michiel leest.
Over de boze draak die, met zijn zwarte klauw, de hemelwand openscheurt.
Hij wil met zijn boze geesten naar binnen dringen.
De aartsengel Michaël houdt zijn zwaard in het licht
en verslaat de draak.
Die valt omlaag.

Michiel schrikt:

Zou die draak op hun schoolplein terecht zijn gekomen?
Nee, flauwekul.
Het is maar een verhaal.
Het komt uit een boek.
Het schoolplein is echt.
En de komende twee dagen moet Michiel echt op zijn hoede zijn.

De volgende dag loopt Michiel voorzichtig over het schoolplein.
Hij sluipt de school in.
Hij komt uit bij het beeld boven in de gang, een kind in een cirkel.
Of nee, het lijkt net alsof dat kind uit die cirkel stapt.
Uit zijn vertrouwde omgeving.
Weg van huis.
De wijde wereld in.

Michiel zucht.

Het schoolplein was een vertrouwde omgeving.
Maar nu…?
In de pauze dwaalt Michiel verloren over het schoolplein.

'Komt er nog wat van?'
'W..w..waarvan?'
Van je rotstreken?
Je hebt nog twee dagen.
En anders wordt het geen leuke verjaardag.'
Hoe weet de draak dat Michiel bijna jarig is?
Dat maakt niet uit.
Als Michiel geen rotstreken uithaalt is hij nog niet jarig.
Zelfs niet op zijn verjaardag.

Hij gaat snel naar binnen.
Hij loopt langs het beeld van de engel.
'Michiel.'

Het lijkt wel alsof de engel hem roept.
Michiel blijft staan en kijkt onderzoekend naar het beeld.
De engel is een man, maar ook een jongen.
'Michiel.'
Het is de meester.
'Je stond hier gisteren ook al.
Vind je het een mooi beeld?'
Michiel wordt verlegen: 'Gaat wel.'
'Wat valt je op, als je er naar kijkt?, vraagt de meester.
'Dat ie stilstaat en toch bijna vliegt.'
'Ja, goed gezien. Nog meer?'
'Het is man. En ook een jongen.'
'Inderdaad, nu je het zegt. Wat zou dat betekenen?'
'Kweenie.'
'Dat ontdek je dan nog wel.'
'Wat betekent het voor u?'
Michiel hoort het zichzelf vragen.
Dat ie dat durft.
Maar de meester reageert alsof het gewone vraag is.
'De jongen vertelt mij, dat iedereen weleens bang is.
En de man zegt me dat je je angst kunt overwinnen.'

Met die woorden in zijn hart loopt Michiel naar de klas.
Gek, zijn hart voelt toch iets minder zwaar dan zo even op het schoolplein.
En daarmee krijgt Michiel steeds minder zin om rotstreken uit te halen.

28 september
Morgen is het zover.
Maar wat?
Wat is morgen zover?

Michiel zit in de klas.
Hij let niet op.
Hij is er niet bij.
Hij voelt zich onzichtbaar.
Net zo onzichtbaar als de draak.
Alsof niemand hem ziet.
Alsof er niemand in de school is.

Maar dan pakt iemand zijn hand vast.

Michiel kijkt opzij
Het is Michelle.
Normaal zou hij zich meteen losrukken.
Hij gaat niet de hand van een meisje vasthouden.
Maar dit is niet normaal.
Michelle neemt hem mee naar het lokaal bij de na-schoolse-opvang.
Aan de rechterkant doet ze een kastdeur open.
Daar is een spiegel.
Om de spiegel brandt licht.
Michiel ziet zichzelf met Michelle in de spiegel.
Hij ziet een jongen. Geen man.
En hij ziet meisje.
Ze wijst naar hem.
In de spiegel.
Gek. Ze lijkt meer dan een meisje.
Ze zegt: 'Morgen is het jouw dag.'

Dan trekt Michelle Michiel mee.
Ze hollen door de gang.
Normaal mag dat niet, maar nu voelt het belangrijk.
Michelle stopt bij het beeld van de engel.
Ze staan stil.
Michiel weet niet hoelang.
Dan pakt Michelle een kaarsje en steekt het aan.
Waarom doet ze dat?
Soms doen ze dat in de klas.
Als er iets ergs is gebeurd.
Of als een kind verdrietig is.
Of blij, dat kan ook.
Soms zegt de juf dan wat:
'God lijkt op dat warme licht
Er komt een gloed op ons gezicht.'
En dan wordt iedereen stil.
Nu ook.
Michiel is nog nooit zo stil geweest.
Niemand zegt wat, maar hij voelt de gloed op zijn gezicht.

Thuisgekomen wacht Michiel nog een verrassing.
Als hij zijn rugzak openmaakt, komt er oranje body-warmer uit.
Die is van de overblijf.
Wie heeft die in zijn tas gedaan?
Michelle!
Michiel weet het zeker.

Er zit een briefje bij: ‘Kom bij zonsopgang naar het schoolplein.’

Die nacht slaapt Michiel bijna niet.
En niet omdat het morgen zijn verjaardag is.
Voor zonsopgang, voordat iedereen wakker wordt, staat hij op.
Hij kleedt zich aan en gaat naar buiten.
Zonder jas, maar met zijn oranje body-warmer.
Dat voelt veilig.
Zacht en toch stevig.

Hij loopt krachtig over de stoep.
Hij sluipt door het grint, langs de kerk, langs het beeld van Sint Michaël.
De nacht is nog aan het verdwijnen.
De zon is aan het opkomen.
Dan stapt Michiel het schoolplein op.
Het voelt alsof hij een arena instapt.
Het nieuwe zonlicht valt door de bomen op het plein.
Oranje-rood.
De bladeren lijken te branden.
De bomen zijn van vuur.
Of is dat de draak?
Met zijn vuurtong, giftanden en pantserkracht.
Michiel pakt even zijn body-warmer vast.
‘Kom op!’, zegt hij tegen zichzelf, ‘vandaag is mijn dag.
Michiel, je kan het.’
O ja?
Hij heeft geen flauw idee wat hij moet doen.

Eén boom staat helemaal in de fik.
Maar zonder rook.
Er verbrandt niets.
Dat kan de draak dus niet zijn.

‘Hier ben ik.’
Er komt een vriendelijke stem uit de brandende boom.
Michiel is stomverbaasd: ‘Wie ben jij?
‘Michaël.
Ik hoorde jou roepen.
Ik hoorde jou mij roepen.
En aan je stem hoorde ik dat het nodig is.
Dus hier ben ik, Michaël.
Tot je dienst.
Wat heb je nodig?
Wat kan jou helpen?’

Michiel kan zijn ogen niet geloven: ‘Bent u een engel?’
‘Zo noemen mensen me.
Ze hebben geen beter woord.’

Honderd vragen dwarrelen door het hoofd van Michiel.
‘Kunt u vliegen?
Heeft u vleugels?
Zijn ze zwaar?
Hoe zitten ze vast?
Hoe snel kunt u?
Zijn ze met veren?
Is landen moeilijk?
Kunt u tegen de storm op?
Voelt u de zwaartekracht.’

Er klinkt gelach uit het vuur.
‘Typisch een mens.
Altijd op onderzoek.
Maar … had jij geen opdracht?’

Michiel schrikt:
‘O ja. Ik moet drie rotstreken uithalen. Van de draak.

‘En ga je dat doen?’
‘Als ik het niet doe, komt de draak.
Met zijn vuurtong, giftanden en pantserkracht.’

En als je het wel doet?
Dan wordt de draak nog meer de baas op het schoolplein.
En wil je dat?
‘Nee, want dan verdwijnt het plezier,
dan is er geen samenwerking,
dan raak je vrienden kwijt.
Daar wil ik niet aan meedoen.’
‘Dan moet je vechten’, zegt Michaël beslist, ‘tegen de draak.’
Kunt u me niet helpen? U heeft ervaring.
‘Nee, het is jouw draak.’
‘Maar ik ben geen engel.
Ik kan niet vliegen.

En ik heb ook geen zwaard.

'Je hebt een body-warmer', zegt Michaël, 'en die heb je niet voor niks gekregen.'
Michiel sputtert tegen: 'Ik ben toch geen pleinwacht.'
'Nu wel.'

'Ben je daar eindelijk?
Het schiet niet op met jou.'

Michiel draait zich verschrikt om.
De stem van de draak komt uit een boom in de schaduw.
Dan valt er wat licht door heen.
Een vuurtong schiet in de richting van Michiel.
Hij wil weghollen.
'Ik kan het niet!'

'Je kan het wel, maar je bent bang', zegt Michaël rustig.
'Weet je nog wat de meester zei?
Michiel weet het maar al te goed:
'Iedereen is weleens bang'.
En dat klopt. Hij nu zeker.
'Die angst is alleen van jezelf.

Maar je moed is er ook voor een ander.
Voor Michelle, voor de juf, voor de meester.
En voor Joris, die ook in de ban is van de draak.
Dus: wat zei de meester nog meer?
'Dat je… dat je … dat je je angst kunt overwinnen.
Maar hoe dan!?
'Je hebt het licht in je ogen,
het vuur in je hart
en de wil om het goede te doen.
Dat is genoeg.
Meer heeft een engel niet nodig.
…
Nou vooruit, een zwaard is soms ook handig.

Hoe het kan, weet Michiel niet, maar opeens heeft hij een stok in zijn hand.
'Dus, kan ik op je rekenen?
Ga je je draak aanpakken?'

Michiel voelt zich sterker worden.
Hij draait zich om.

Michaël staat achter hem.
De body-warmer is om hem.
De stok is bij hem als een zwaard.
Het licht is in zijn ogen.
Het vuur in zijn hart.
En Michelle … in zijn gedachten, in zijn spieren …overal.
Michiel maakt zich groot en steekt zijn zwaard recht vooruit.
Hij roept: kom maar op!
Uit de donker boom flitst weer een vuurtong.
Michiel springt naar voren en hakt op de boom in.
Tsjak!
Een groot blok hout, valt dood naar beneden.
Op zijn voet.
'Au!'

'Au!!, mijn kop', klinkt een gewonde, grauwe stem, 'waarom doe je dat?'

Michiel verbijt de pijn aan zijn voet.

Het blok hout op de grond lijkt op een drakenkop.
Maar de stem komt uit de boom, uit nog een drakenkop.

Michiel slingert zijn antwoord naar de draak:
'Omdat jij je rotkop moet houden.
Omdat ik geen rotstreken voor jou wil uithalen.
Omdat je van mijn vriend Joris moet afblijven.
Omdat je onze school kapot maakt.
Omdat je onze ruimte inpikt.
Omdat dit plein bedoeld is om te spelen.
Omdat ik niet langer bang wil zijn.'

'En wat moet ik dan?'
Michiel is verbaasd.
De stem van draak klinkt nog steeds grauw, maar dit donker is anders.
Het klinkt bijna verdrietig.
Zelfs een beetje bang.
Michiel voelt zich meteen een stuk

minder boos.
Maar nog wel steeds sterk: 'Hoezo, wat moet jij dan?"

'Nou, zegt de draak, 'ik heb een hete adem, ik moet stoken.'
Michiel weet niet waar de woorden vandaan komen, maar hij hoort zichzelf zeggen:
'Stook dan geen vuur tegen ons, maar ín ons.
Zet je talent goed in. Vuur ons aan.'

'En wat moet ik dan met mijn gif?, vraagt de draak.
Alsof de engel Michaël in hem praat, antwoordt Michiel:
'Gif kan dodelijk zijn, maar je kunt er ook een medicijn van maken.
Help ons om alles heel te houden.'

'En wat moet ik dan met mijn kracht?'
'O', zegt Michiel, 'da's een makkie. Dat weet ik zelf.
Word onze bewaker, de beschermer van onze speelruimte.
Een super-pleinwacht.'

'Dus ik hoef niet weg?, vraagt de draak, 'niet de diepte in?'
'Iedereen mag meedoen', zegt Michiel, 'jij ook.
Je hoeft alleen maar ja te zeggen, in plaats van nee.
En dan je verantwoordelijkheid nemen.'

'Ja, graag', zegt de draak.
En ben ik dan nu door jou getemd?'

'Ja', zegt Michiel opgelucht.
Hij geniet van zijn succesmoment.
'En daarom zet ik deze losse kop van jou boven op de totempaal.
Als teken voor ons, dat je je angst kunt overwinnen.
En als herinnering voor jou, dat je ons moet beschermen.'

En dat gebeurt.
Als Michiel de kop boven op de totempaal heeft gezet,

staat de zon boven het school-
plein.
Het licht valt door alle bomen
heen.
En schijnt ook op de kop van de
draak.
Lekker warm.

Michiel loopt naar huis.
Nog een beetje hinkend met zijn
zere voet.
Het is 29 september.
Hij gaat zijn verjaardag vieren.
Eerst thuis.
Dan op school.
Met de juf.
Met de meester.
Met Michelle.
En met Joris.

En zijn voet?
De pijn gaat gauw over.
Wat blijft is een klein litteken.
Een herinnering aan zijn gevecht.
Als je goed kijkt, zie je dat het
litteken de vorm heeft van een
draakje.
Michiels eigen tatoeage.

Zijn sieraad.

BASISSCHOOL
ST MICHAËL
de school van je leven